

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. S.**, zast. Mgr. Danielem Hrbáčem, advokátem, se sídlem Brno, Mezírka 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o plný invalidní důchod, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2005, č. j. 22 Cad 103/2004 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 7. 2004, č. x, odňala žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žalobci od 16. 9. 2004 plný invalidní důchod podle ustanovení § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že podle posudku lékaře Městské správy sociálního zabezpečení v Brně ze dne 1. 6. 2004 není posuzovaný nadále plně invalidní, ale pouze částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 60%.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že s rozhodnutím nesouhlasí, neboť se domnívá, že je nadále plně invalidní, a to již od roku 1993 v důsledku

poškozeného zdraví, protože 10 let pracoval v uranových dolech. Nesprávnost rozhodnutí spatřoval hlavně v tom, že byl neúplně posouzen jeho zdravotní stav a vůbec nebylo přihlédnuto k tomu, že s přibývajícím věkem se jeho zdravotní stav nejenže nezlepšuje, ale naopak rapidně zhoršuje. Poukazoval dále na to, že za současného stavu není schopen výkonu jakéhokoli soustavného zaměstnání. Žádal, aby jeho zdravotní stav byl znovu přezetřen posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR a na základě tohoto posudku, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a zavázal žalovanou k vydání nového rozhodnutí, kterým mu bude nadále ponechán plný invalidní důchod.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 4. 2005, č. j. 22 Cad 103/2004 – 33, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z výpovědi žalobce, z posudkového a dávkového spisu a z posudků posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Brně ze dne 26. 10. 2004 a v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2005. Z posudku posudkové komise v Brně vyplynulo, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla ischemická choroba dolních končetin způsobující pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly IX., oddílu B, položky 4.3 o 50%. Se zřetelem k předchozím vykonávaným výdělečným činnostem byl zvýšen pokles schopností soustavné výdělečné činnosti o 5%, na celkových 55%. Podle posudku posudkové komise v Hradci Králové byl pokles schopností soustavné výdělečné činnosti posouzen shodně podle kapitoly IX., oddílu B, položka 4.3 na 50%. Na rozdíl od posudkové komise v Brně byla míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti zvýšena o 10%, na celkových 60%. Soud dále konstatoval, že podle stanoviska obou posudkových komisí bylo přiznání invalidity v roce 1993 nadhodnoceno. Rozdíl v posouzení komisí spočívající v rozdílném zvýšení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti nemělo podle názoru soudu vliv na rozhodnutí o dávce, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti nedosáhl ani v jednom případě 66%. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen „stěžovatel“). Uvedl, že s tímto rozsudkem nesouhlasí a vytýkal krajskému soudu, že se případem nezabýval v celé jeho komplexnosti. Poukazoval na to, že byl v roce 1993 plně invalidní v důsledku poškození zdraví, které souviselo s jeho prací v uranových dolech. V tomto roce mu byl přiznán invalidní důchod pro vředovou chorobu a těžký chronický zánět průdušek. Na základě kontrolní lékařské prohlídky v roce 1995 bylo určeno, že se jedná o plnou invaliditu trvalou. Přesto byla v roce 2002, v době kdy už stěžovatel dovršil věkovou podmínku pro nárok na starobní důchod z I.AA pracovní kategorie, provedena mimořádná kontrolní lékařská prohlídka, kde za rozhodující zdravotní postižení byla považována chronická bronchitida u kuřáka a posudku ze dne 17. 12. 2002 byl zdravotní stav stěžovatele posouzen jen částečnou invaliditou s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti 50%. Stěžovatel dále popisoval vývoj posudkového posouzení jeho zdravotního stavu a konstatoval, že vzhledem k tomu, že došlo opakovaně k překvalifikování rozhodujícího zdravotního postižení má za to, že bude třeba, aby Nejvyšší správní soud prošetřil znovu zdravotní stav stěžovatele, zejména určením hlavní diagnózy, ať už novým posudkem posudkové komise jiného kraje, nebo znaleckým posudkem. Dále žádal, aby soud prověřil správnost postupů MSSZ v Brně při nařízení mimořádných kontrol zdravotního stavu, a to při závěru, že plná invalidita z roku 1993 je trvalá a s přibývajícím věkem stěžovatele se nemůže zlepšovat, ale naopak zhoršovat. Navrhoval, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Popisoval jednotlivá posouzení provedená lékaři MSSZ a posudkovými komisemi a konstatoval, že posudkoví lékaři a posudkové komise určili celkem tři odlišná rozhodující onemocnění, a to vředovou chorobu gastroduodenu, postižení tepen dolních končetin, chronickou bronchitidu u kuřáka, která se rovněž značně odlišují v míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rozpětí 50-60%, přičemž posudky z roku 1993 a 1995 bylo shodně určeno, že stěžovatel je pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav neschopen vykonávat jakékoliv soustavné zaměstnání. Vzhledem k opakovanému překvalifikování rozhodujícího zdravotního postižení, navíc za situace, kdy rozhodující onemocnění bylo označeno za trvalé, považoval posudky posudkové komise MPSV v Brně a v Hradci Králové za neobjektivní, neúplné a nepřesvědčivé. Tyto komise podle názoru stěžovatele nezkoumaly důkladně jeho zdravotní stav, když o zdravotním stavu stěžovatele rozhodly pouze na základě vyšetření stetoskopem. Stěžovatel uvedené posouzení zdravotního stavu považoval za neúplné a dovolával se důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované ve sbírce rozhodnutí tohoto soudu pod č. 511/2005. Dále namítal, že došlo k nesprávnému posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhoval, aby byl proveden komplexní znalecký posudek a za tím účelem, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti, nebo nedostatku důvodu rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek zákonné rozhodnutí a věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal.

Z obsahu posudkového spisu bylo zjištěno, že stěžovatel pracoval v Uranových dolech v D. R. od 18. 7. 1966 do 30. 4. 1978 jako horník (v tomto oboru je vyučen). Podle protokolu o jednání posudkové komise ve Ž. n. S. ze dne 3. 11. a 10. 11. 1987 žádal stěžovatel o invalidní důchod. V tomto protokole je konstatováno, že stěžovatel je vyučen horníkem, po 30. 4. 1978 pracoval 9 roků jako čerpadlář u B. B. a od května 1987 byl zaměstnán jako řidič u U. s. v B. V tomto protokole bylo dále konstatováno, že posuzovaný byl převeden na povrch z podzemí hlubinných dolů pro prošlou expoziční dobu v riziku ionizujícího záření v rámci primární prevence. Posudková komise tehdy uzavřela, že stěžovatel není plně ani částečně invalidní, neboť se u něj nejednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Poté žádal stěžovatel o invalidní důchod v roce 1993, tedy za účinnosti zákona č. 100/1988 Sb. Podle záznamu o jednání Okresní správy sociálního zabezpečení ve Žďáru nad Sázavou ze dne 13. 8. 1993 byl stěžovatel v pracovní neschopnosti od 10. 3. 1993. V diagnostickém souhrnu uvedla posudková komise na prvním místě „duodenitis, bulbitis aftosa“ a dále další

onemocnění. Konstatovala, že podle diagnostického souhrnu onemocnění se u posuzovaného zdravotní stav jeví již jako dlouhodobě nepříznivý. Bylo uzavřeno, že posuzovaný je od 18. 6. 1993 invalidní podle § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., neboť pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav je neschopen vykonávat jakékoliv soustavné zaměstnání. Lhůta KLP byla stanovena na září 1995. Rozhodnutím ČSSZ ze dne 8. 12. 1993 byl stěžovateli přiznán od 15. 10. 1993 invalidní důchod ve výši 3846 Kč měsíčně. Podle záznamu o jednání OSSZ Brno-venkov ze dne 1. 9. 1995, kdy proběhla kontrola invalidity, bylo uzavřeno, že stěžovatel je nadále invalidní podle § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. Lhůta KLP nebyla stanovena. Ve spise se dále nachází hlášení organizace R., s. r. o. ze dne 24. 9. 2002, v němž tato organizace oznámila MSSZ, že zaměstnává stěžovatele od 25. 9. 2002 na dobu neurčitou, s tím, že bude vykonávat technickoorganizační agendu, a to v pracovním úvazku vymezeném do 90%. Uvedené hlášení stěžovatel podepsal. Nato byla MSSZ v Brně provedena mimořádná kontrolní lékařská prohlídka ve dnech 26. 11. 2002 a 17. 12. 2002, podle jejíhož závěru nebyl stěžovatel nadále plně invalidní, ale jen částečně invalidní. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. stanoven podle kapitoly VIII., oddílu B, položky 5b o 40% a poté byl navýšen o dalších 10% na celkových 50%. Nato bylo vydáno rozhodnutí ze dne 21. 7. 2003, jímž byl invalidní důchod odňat od 16. 2. 2003, tedy v rozporu s ustanovením § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Uvedené rozhodnutí bylo Krajským soudem v Brně rozsudkem ze dne 17. 3. 2004, sp. zn. 41 Cad 89/2003, zrušeno. V tomto soudním řízení byl vyžádán posudek od posudkové komise MPSVČR, pracoviště v Brně, která tento posudek vypracovala dne 11. 2. 2004. Podle posudkových závěrů činil pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly IX., oddílu B, položky 4.3 50% a dále byl zvýšen o 10%, na celkových 60%. V tomto posudku je mj. uvedeno i to, že plný invalidní důchod byl přiznán proto, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav byl i s ohledem na hodnocení dosavadního zaměstnání podle dříve platných předpisů nadhodnocen. Poté bylo vydáno rozhodnutí ze dne 30. 7. 2004, jímž byl stěžovateli plný invalidní důchod odňat podle § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. od 16. 9. 2004. Uvedené rozhodnutí žalované je předmětem nynější přezkumné soudní činnosti, přičemž bylo vydáno na základě záznamu o jednání MSSZ v Brně ze dne 1. 6. 2004, podle něhož byl pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanoven podle kapitoly IX., oddílu B, položky 4.3 na 50% a dále zvýšen o dalších 10%, na celkových 60%.

Z výše uvedeného tedy plyne, že předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2004, jímž byl stěžovateli odňat od 16. 9. 2004 plný invalidní důchod podle § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění, s odůvodněním, že stěžovatel již nadále není plně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil pouze 60%. Jedním z předpokladů pro trvání nároku na plný invalidní důchod je existence plné invalidity pojištěnce ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Bylo tedy třeba nejprve zjistit, zda stěžovatel ke dni 30. 7. 2004 splňoval nadále podmínky plné invalidity ve smyslu tohoto ustanovení, tj. zda pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něho činil nejméně 66%, nebo zda u něho šlo o schopnost pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek. Je tedy třeba uvést, že v daném případě se jedná o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu závisí především na jeho odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise MPSV jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované

pracovní schopnosti občanů, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti i k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání, či zániku. Posudkové řízení je tedy specifická forma správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde tedy o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí i znalosti z oboru posudkového lékařství. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak takový posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn tak, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity plné či částečné závisí především.

V posuzované věci stěžovatel mj. požadoval v kasační stížnosti, aby byla prověřena správnost postupu MSSZ v Brně při nařízení mimořádných kontrol zdravotního stavu, při závěru, že plná invalidita z roku 1993 je trvalá a s přibývajícím věkem se nemůže zlepšovat, ale naopak se zhoršuje.

V tomto směru Nejvyšší správní soud uvádí, že kontrolní lékařské prohlídky prováděné okresními správami sociálního zabezpečení nejsou nijak omezeny. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. okresní správy sociálního zabezpečení posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů ve věcech sociálního zabezpečení, státní sociální podpory a sociální péče při zjišťovacích a kontrolních prohlídkách; za tím účelem svými lékaři posuzují a) plnou invaliditu, nebo částečnou invaliditu.

Podle § 8 odst. 2 téhož zákona okresní správa sociálního zabezpečení kontrolní lékařskou prohlídku uskuteční a) v době určené při předchozím jednání lékaře okresní správy sociálního zabezpečení, nebo b) zjistí-li posudkově významné skutečnosti, které odůvodňují provedení kontrolní lékařské prohlídky nebo c) z podnětu jiného orgánu sociálního zabezpečení, nebo z podnětu obecního úřadu, nebo z podnětu úřadu práce; okresní správa sociálního zabezpečení je povinna informovat orgán, který dal podnět k provedení kontrolní lékařské prohlídky, o jejím výsledku.

V posuzované věci byla jistě posudkově významnou skutečností skutečnost, že stěžovatel jako poživatel plného invalidního důchodu nastoupil do zaměstnání, o čemž byla Městská správa sociálního zabezpečení v Brně informována zaměstnavatelem stěžovatele, kterému tuto povinnost ukládá § 41 zákona č. 582/1991 Sb. Dále nutno pro úplnost konstatovat, že stěžovatel byl uznán invalidním v roce 1993, tedy za účinnosti zákona č. 100/1988 Sb., kde byly skutkové podstaty invalidity upraveny v ustanovení § 29 odst. 2 odchylně oproti právní úpravě platné od 1. 1. 1996. Navíc nutno zdůraznit, že stěžovatel byl uznán invalidním podle § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., tedy proto, že byl shledán neschopný výkonu jakéhokoliv soustavného zaměstnání. Nebyl tedy uznán invalidním podle § 29 odst. 2 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb., tj. pro tzv. „stavovskou invaliditu“, kdy je postup při odnětí plného invalidního důchodu modifikován ustanovením § 78 zákona č. 155/1995 Sb. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že postup Městské správy sociálního zabezpečení nelze považovat za postup, který by byl v rozporu se zákonem č. 582/1991 Sb.

Stěžovateli lze dále přisvědčit potud, pokud uvádí, že při kontrolní lékařské prohlídce dne 1. 9. 1995 nebylo stanoveno další datum pro kontrolu invalidity. Ani tato skutečnost však neznamená, jak vyplývá ze shora uvedeného, že by kontrolní prohlídka nemohla být provedena. Účelem těchto prohlídek je mj. posuzování toho, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pojištěnce i nadále odůvodňuje poskytování dávky, tj. v daném případě plného invalidního důchodu.

Stěžovatel se pak dále pozastavuje nad tím, že přestože od roku 1993 lze s přibývajícím věkem očekávat spíše zhoršení zdravotního stavu, je mu přesto plná invalidita oduznávána. K této námitce třeba uvést, že mezi významné posudkové závěry náleží bezpochyby i stanovení důvodu zániku plné či částečné invalidity. Dosavadní soudní praxe se ustálila na názoru, že důvodem zániku plné či částečné invalidity může být zlepšení zdravotního stavu, stabilizace zdravotního stavu a dále též nadhodnocení zdravotního stavu, případně posudkový omyl při dřívějším uznání plné či částečné invalidity. Stěžovatel se dovolává toho, že jeho zdravotní stav od roku 1993 nezlepšil. V tomto směru nutno konstatovat, že ani jeden z posudků vypracovaných posudkovými komisemi MPSV tuto skutečnost netvrdil. Posudek posudkové komise MPSV v Brně ze dne 11. 2. 2004, jehož se stěžovatel dovolává na jiném místě kasační stížnosti, uvádí v části Poznámka,,- že pokud žalobce uvádí námitky, že zdravotní stav se od přiznání plného invalidního důchodu nezlepšil, pak podle posudkové komise byl dříve invalidní (plný invalidní důchod) přiznán proto, že jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav i s ohledem na hodnocení dosavadního zaměstnání podle dříve platných předpisů, byl nadhodnocen. Podle posudku posudkové komise MPSV v Brně vyžádaného v tomto řízení, vypracovaného dne 26. 10. 2004 v jiném složení komise, je v části posudkové hodnocení konstatováno, že podle názoru komise došlo k posudkovému nadhodnocení stavu, protože vředová choroba dvanácterníku při dokumentovaném rozsahu postižení i při zohlednění ostatních zdravotních postižení, plné invaliditě neodpovídala. Podle posudkového závěru posudku posudkové komise MPSV v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2005, považovala posudková komise přiznání plné invalidity v roce 1993 za nadhodnocení zdravotního stavu, a následné ponechání plné invalidity podle posudku ze dne 1. 9. 1995 rovněž za nadhodnocení zdravotního stavu. V této době byly hodnoceny zažívací obtíže, ale bez prokázaného závažného průběhu onemocnění. Diagnóza jaterního postižení v posudku lékaře ze dne 13. 8. 1993 nebyla nikdy verifikována. Podle odborných nálezů byl zdravotní stav stabilizován, jaterní testy byly v normě. Nejvyšší správní soud je přesvědčen o tom, že všechny posudky posudkových komisí MPSV se náležitě zabývaly posouzením důvodu zániku plné invalidity přiznané v roce 1993. Ostatně v záznamu o jednání ze dne 13. 8. 1993 a 1. 9. 1995 nejsou uvedeny skutečnosti, které by mohly vzbuzovat pochybnosti o výše uvedených posudkových závěrech posudkových komisí MPSV. Ostatně v tomto směru stěžovatel ničeho nenamítal.

Stěžejní námitkou stěžovatele je však poukaz na skutečnost, že posudkoví lékaři užili celkem tři odlišná rozhodující zdravotní postižení, která se značně odlišují i v míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

Nejvyšší správní soud tímto tvrzením stěžovatele nesouhlasí. Především je nutno zdůraznit, že při posuzování této námitky, je třeba vycházet z posouzení zdravotního stavu stěžovatele posudkovými orgány učiněným v tomto řízení. Napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno na podkladě posudku lékaře MSSZ v Brně ze dne 1. 6. 2004, podle něhož byl pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanoven podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly IX., oddílu B, položky 4.3 50%

s tím, že vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu je zvyšována tato hodnota o 10%, na celkových 60%. Podle posudku posudkové komise MPSV v Brně ze dne 26. 10. 2004 byl pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanoven rovněž podle kapitoly IX., oddílu B, položky 4.3 na 50% a se zřetelem k předchozím vykonávaným výdělečným činnostem byl pokles zvýšen o dalších 5%, na celkových 55%. Podle posudku posudkové komise MPSV v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2005 byl pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanoven podle kapitoly IX., oddílu B, položky 4.3 na 50%. V důsledku více příčin dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu i se zohledněním profese, byla tato procentní míra zvýšena o dalších 10% na celkových 60%.

Z výše uvedeného tedy plyne, že v tomto řízení určily všechny posudkové orgány pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti naprosto shodně podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly IX., oddílu B, položky 4.3 o 50%. Rozdíl mezi jednotlivými hodnoceními je pouze v postupu podle § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kdy lékař Městské správy sociálního zabezpečení v Brně a posudková komise v Hradci Králové zvýšili pokles o maximálně možných 10%, a posudková komise MPSV v Brně pouze o 5%. Takový rozdíl v postupu podle § 6 odst. 4 výše uvedené vyhlášky nemůže podle názoru Nejvyššího správního soudu ve svých důsledcích znamenat nepřesvědčivost, či neúplnost posouzení zdravotního stavu, zvláště, když ani v jednom posouzení nebylo dosaženo 66% zákonem předpokládaných pro ponechání plné invalidity. Pokud jde o stanovení rozhodujícího zdravotního postižení v letech 1993-1995 (vředová choroba) lze jistě vycházet ze skutečnosti, že zdravotní postižení (druh, rozsah a intenzita) se může měnit a vyvíjet. Posouzení Městské správy sociálního zabezpečení v Brně ze dne 17. 12. 2002 není pro toto řízení rozhodující, neboť rozhodnutí žalované vydané na jeho podkladě bylo zrušeno. Zůstává sice i nadále v posudkové dokumentaci, avšak osamocený závěr o jiné rozhodující příčině dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nemůže být způsobilý sám o sobě vyvolat pochybnosti o závěrech posudkových orgánů zaujatých v tomto konkrétním řízení, které jsou v otázce určení a intenzity rozhodujícího zdravotního postižení naprosto shodné.

Namítá-li stěžovatel, že posudky posudkové komise MPSV v Brně a v Hradci Králové jsou neobjektivní, neúplné a nepřesvědčivé, neboť nezkoumaly důkladně stěžovatelův zdravotní stav, nelze této námitce přisvědčit. Obě posudkové komise zasedaly v řádném složení, za přítomnosti odborného lékaře internisty, jehož specializace odpovídala rozhodujícímu zdravotnímu postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu. U jednání obou posudkových komisí byl stěžovatel osobně přítomen, byla mu dána možnost, aby sdělil svoje subjektivní potíže, což také učinil, jak je v obou posudcích podrobně zaznamenáno. Oba posudky se zaměřily na konstatování pracovní anamnézy a zhodnotily vývoj stěžovatelova zdravotního stavu od roku 1993 do vydání napadeného rozhodnutí. Obě posudkové komise vycházely z obsáhlé lékařské dokumentace ze všech odborných lékařských pracovišť, kde se stěžovatel léčí. Ostatně v tomto směru stěžovatel nic konkrétního nenamítal, takže výše uvedené námitky o neúplnosti posouzení zdravotního stavu zůstávají pouze v obecné rovině a nelze se k nim blíže vyjádřit.

Pro informaci stěžovatele však nutno dodat (k námitce, že posudkové komise rozhodly pouze na základě vyšetření stetoskopem), že podle § 1 odst. 2 vyhlášky č. 182/1991 Sb., který podle § 3 odst. 8 téže vyhlášky platí přiměřeně i pro posudkovou komisi, lékař okresní správy sociálního zabezpečení kontroluje správnost a úplnost zdravotnické dokumentace. Při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti občanů přihlédne lékař okresní správy sociálního zabezpečení k výsledkům vlastního vyšetření a musí vycházet z lékařských

zpráv a posudků vypracovaných odbornými lékaři o zdravotním stavu občanů. Lékař okresní správy sociálního zabezpečení seznamuje posuzovaného občana s výsledkem posouzení, včetně poučení o možnostech dalšího postupu.

Nejvyšší správní soud má za to, že obě posudkové komise dostály všem požadavkům na ně kladeným a jejich posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatele je možno považovat za úplné a objektivní. Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými, neshledal ani podklad pro postup podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Ads 13/2003, kterého se stěžovatel v kasační stížnosti dovolával. Nejvyšší správní soud tedy v námitkách stěžovatele neshledal žádný důvod, který by v něm vyvolal pochybnost o úplnosti a přesvědčivosti dosavadního posouzení zdravotního postižení stěžovatele a z těchto důvodů tedy ani neshledal důvod pro další prošetřování zdravotního stavu stěžovatele, např. znaleckým posudkem, a to již se zřetelem k tomu, že posouzení posudkových orgánů v tomto řízení provedeném se v rozhodujících otázkách naprosto shodují. Nejvyšší správní soud neshledal pochybení ani v postupu krajského soudu, který naopak považuje za správný a objektivní.

Nejvyšší správní soud nad rámec výše uvedeného podotýká, že sice chápe námitky stěžovatele, kterému po odnětí plného invalidního důchodu byl přiznán starobní důchod v podstatě nižší výměře, čímž došlo ke zhoršení jeho finančních poměrů, na druhé straně však neshledal zákonný důvod, pro nějž by mohl považovat postup krajského soudu včetně postupu správních orgánů za nezákonný, případně neobjektivní.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že námitky stěžovatele nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a správní orgán na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 a § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu